

Evangelielæsning Johs.21,15-19 [link: <https://www.bibelselskabet.dk/1-s-efter-paaske-fra-anden-raekke>]

Læs med fordel også Johs.21,1-14, som er handlingsforløbet lige inden dagens tekst [link: <https://www.bibelselskabet.dk/brugbibelen/bibelenonline/Joh/21>]

Gennemgående salme: DDS 249 – *Hvad er det at møde den opstandne...* [link: <https://dendanskesalmebogonline.dk/salme/249>]

[kantede parenteser undervejs henviser til Den Danske Salmebog]

Peters påske

”fra drukning i mørket
til morgen blandt venner”
[249,5]

Når mænd er i krise, skal der handling til, ikke snak. Simon, også kaldet Peter eller Simon Peter, var i dyb krise. Han var fortabt i sin skam over at have nægtet sit kendskab til Jesus i hans sidste svære nat. Han havde fortrudt sine 3 nej'er; men nu kunne de ikke gøres om, for Jesus var død. For at handle sig ud af krisen tager Simon Peter ud at fiske. Og nogle andre mænd tager med ham. Men de taler ikke sammen. Det gør mænd i krise ikke. Det er nat.

Næste morgen står der en fremmed på strandbredden og spørger, om de har noget at spise? Nej, de har ikke fanget noget hele natten. Og mænd i krise tænker altså ikke lige på at have madpakke med. Den fremmede på strandbredden opfordrer dem til at kaste nettene ud på højre side af båden, og se: Så får de en kæmpe fangst! Enten er denne fremmede en usædvanlig kender af disse farvande eller også er det – som disciplen Johannes (”den discipel, Jesus elskede”) hvisker til Peter (i v.7) – Herren, Guds Søn, opstået fra de døde!

Det er 1.søndag efter påske og her i Tingsted traditionen tro konfirmationssøndag. På grund af coronakrisen bliver det, som I véd, først søndag 6.september. Men flaget er oppe,

som det altid er, når vi når til konfirmationssøndagene efter påske. I år flager vi samtidig for at markere fællesskab på trods af fysisk afstand. Men først og fremmest kan man flage fordi det er **søndag**. Hvor er vi heldige at have **et kors** i vores flag. Det har så mange betydninger, at jeg kunne prædike om det herfra og til juleaften! Og det går ikke, for nok er Peters **Jul** en hyggelig fortælling; men i dag, 1.søndag efter påske, er det Peters **påske**. Og dermed handler det så meget mere om kors, end til jul hvor korset er trængt i baggrunden.

For selv om vi *har* fejret påske (sådan som det nu kunne lade sig gøre netop i år) og dermed har markeret, at både korset, Jesus hang på, og graven han lå i, er tomme, handler det stadig lidt om et kors, i hvert fald for disciplen Peter, som er dagens hovedperson, manden i krise.

Peter får følgende ud af sin krise:

- 3 gange "Vær hyrde for mine får" som konsekvens af næste punkt:
- Jesu 3 spørgsmål "Elsker du mig"
- de 3 x 3 nøjagtigt svarende til Peters 3 fornægtelser (Matthæus 26,69-75)

Ud over disse 3 punkter (der kan ses som en slags oprejsning til Peter, midt i krisen) får Peter at vide (i v.18-19), at **når han bliver gammel, skal han strække sine arme ud**, det betyder højst sandsynligt: **korsfæstes** for sin tro. Altså lide samme skæbne som Jesus.

"En discipel står ikke over sin mester. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester" (Matthæus 10,24f).

Det er en ubehagelig sandhed at få at vide! Som om han ikke var kriseramt nok i forvejen, den gode Peter. Vi genkender vel det menneskelige i Peter fra os selv og vores samfund: Vi skal udvikle os og helst undgå fald og tilbagegang. Det gælder om at hytte sit eget skind, at være sin egen lykkes smed, for ellers ligger man jo, som man har redt. Men kristen tro kaster et helt andet lys ind over storhed og fald. For et kristent menneske gælder det ikke om at redde sig selv, sådan som Peter ellers forsøgte, ved tre gange at fornægte Jesus. Han ville ikke straffes på samme grusomme måde som Jesus. Han ville redde sig selv, og det kan vi alle genkende, det er menneskeligt nok; men **kristeligt**, det er det ikke. Jesus kunne også have reddet sig selv og være steget ned fra korset, han var jo Gud, så selvfølgelig var han –

rent fysisk – i stand til dét. Men Guds storhed består ikke i, at han skulle frelse sig selv fra smerten og døden. Guds storhed er, at han lider og dør og *dermed* herliggøres.

Herliggørelse er et centralt begreb hos evangelisten Johannes, og det begreb rummer både storhed og fald. Jesus havde kun ét fald, og det fald var hans død. Erkendelsen af, at Guds storhed ligger i hans fald, hans selvopofrelse for tungnemme disciple som os, hans bitre lidelse, kors og død; alene den erkendelse kan levere os en daglig opstandelse. Kort sagt: at det kors, vi skammer os ved, nu kan blafre frit, hvidt og rødt, op mod en uendeligt blå himmel i forårsllys. Det må være sådan det er at møde den opstandne mester i live igen [249!]

Nu møder Peter helt konkret Jesus igen efter hans opstandelse fra de døde, og Peter kan genkende ham, da først Johannes har hjulpet ham lidt på vej; men Peters syn på Jesus er nyt. Nu ser han, at det er *i kraft af faldet*, Jesu herliggørelse på korset, at selvsamme Jesus nu kan tildele Peter *en ny storhed*, anderledes realistisk end den han fik iflg. Matthæus kap.16,16ff.

Her, efter opstandelsen, gør Jesus Peter stor i kraft af et betroet hverv: at være hyrde for flokken. Det er en ny vinkel på den status, han havde før som en slags ledende disciple. Den nye vinkel antydes hos Lukas (22,32): "Når du engang vender om, så styrk dine brødre". Peter skal passe på flokken, så omsorgsfuldt som en hyrde vogter sine lam for ulven.

En hyrdes storhed består ikke i at bringe sig selv i sikkerhed, men i at falde, hvis det kan redde fårene. Dermed tildeler Jesus ikke Peter en storhed, der gør at Peter igen fremover vil kunne redde sig selv, lige som han, den nat Jesus befandt sig i *sit* menneskelivs krise, havde bragt sig selv i sikkerhed ved at fornægte sit kendskab til Jesus. Peters nye storhed består i at han skal miste sikkerhedsnettet og falde og dermed ikke længere fornægte, men bekræfte den Gud, hvis storhed netop ligger i faldet og i den totale overgivelse til døden. Stræk dine arme ud og lad dig gribe!

Det er virkelig Peters påskesøndag i dag. Læsningen fra Apostlenes Gerninger citerer Peter direkte, mens epistlen også stammer fra et Petersbrev, dog nok forfattet af en navnebror til disciplen, men i samme ånd ("han blev først åbenbaret nu ved tidernes ende" og "Gud, der oprejste ham fra de døde og gav ham herlighed, så at jeres tro også er håb til Gud" og "har rensset jeres sjæle til at have oprigtig broderkærlighed").

Peter hed slet ikke Peter, men Simon. Peter var en **titel** han fik af Jesus, jf. Matth.16,18. På denne side af lidelsen, døden og opstandelsen (altså *efter* påske) er der skåret ind til benet: Nu skal nye tildelinger ikke længere opfattes som titler eller storheder, man kan bryste sig af i verden. Nu skal det handle om den store overgivelse, som er svær for hvert eneste menneske: At strække sine arme ud for at modtage hjælp, ultimativt at lade sig korsfæste for sin tro, og i alle tilfælde at stole på Gud, også i døden.

Det skal handle om, fra dette åndedrag og indtil vi trækker vejret for sidste gang og giver livsånden tilbage til Gud, som gav den, fra nu af skal alting handle om at lære den "korsets skam" [439] at kende, som Peter for alt i verden ville undgå, og måske på sigt lære at favne den [67,4]. Det som vi i almindelighed opfatter som livets *bagside*, er i mange kirker afbildet på altertavlernes *forside*: Korset; samme kors, som Peter på et tidspunkt i forløbet svor at heller ikke Jesus skulle udsættes for: "Sådan må det aldrig gå dig" (Matth.16,22).

Det er menneskeligt at ville undgå lidelse, og hvem vil ikke gerne smutte glat og smertefri igennem livet! Jeg tænker ikke, at Gud vil, vi ligefrem skal opsøge lidelse for lidelsens skyld. Men jeg forestiller mig en mere realistisk tilgang, befriet for denne verdens blændværk, mere karsk hverdagskost frem for skinnende glasur. Mere dybde end overfladiskhed.

Når vi strækker vores arme ud i disse tider, kan det være for at nå fjernbetjeningen, så vi – om ikke andet – kan komme til gudstjeneste i fjernsynet. Og selv om vi måske synes det er lidt overfladisk og kun en ringe erstatning for "den ægte vare" (at mødes i en kirke, fysisk, og kunne give hinanden hånden til "God søndag" bagefter), så er det dog alligevel et af tilværelsens lettere kors at skulle bære.

På samme måde håber jeg, at når jeg – gammel og "mæt af dage" – til sidst må give slip, at mine arme ikke skal strækkes ud på det torturinstrument som et kors jo er, men at jeg – når jeg strækker armene ud – da må mærke, at jeg er elsket og tilgivet.

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,
Far, Søn og Helligånd
Du som var, er og bliver
Én sand treenig Gud
højlovet fra første begyndelse
nu
og i al evighed
Amen